

DANKWOORD ANDRE DEMEDTSPRIJS KORTRIJK, 28 NOVEMBER 2004

Geachte Heer Voorzitter,
Dames en Heren Genodigden,

Toen Koen De Wulf, de Voorzitter van de Raad van Advies mij enkele maanden geleden opbelde om de toekenning van deze André Demedtsprijs aan te kondigen, was mijn eerste reactie : die prijs komt te vroeg, er is nog geen resultaat bereikt : de splitsing is er nog niet en zal er nog niet zijn. Mijn tweede reactie was : uitreiking eind november misschien lukt het nog tegen dan. Vandaag blijkt dat de waarheid tussen beide ligt : de splitsing is er nog niet en lijkt zelfs nog veraf, maar anderzijds is ze ook nog nooit zo nabij geweest : het letterwoord BHV is een begrip geworden en de splitsing van de kieskring BHV en van het gerechtelijk arrondissement Brussel zijn politiek onafwendbaar geworden.. Ik kom er straks op terug.

Eerst wil ik de raad van advies en deze Marnixring, bij monde van hun voorzitters Koen Dewulf en Kris Simons, van harte danken voor de toekenning van deze prijs.

Het is voor mij een ware erkenning en aanmoediging.

Het metterdaad opkomen voor - zelfs door iedereen aanvaarde Vlaamse verzuchtingen - wordt tot op vandaag in Belgische maar ook nog in vele Vlaamse kringen meewarig en laatdunkend bekeken. Wie zich consequent als Vlaming gedraagt wordt daar zelden voor beloond. Hij moge ambtenaar, leraar, professor, journalist, kunstenaar of zelfs politicus zijn.

Het is één van de verklaringen waarom Vlaamse politici liever anderen de Vlaamse kastanjes uit het vuur laten halen.

Om consequent Vlaming te kunnen en durven zijn, moet je dus intellectueel (en in zekere mate ook materieel) vrij zijn..

En, als diegenen die voor mij deze prijs in ontvangst hebben mogen nemen, één kenmerk gemeen hadden, een kenmerk dat zij trouwens met André Demedts delen, dan was het wel dat zij zo een VRIJE mensen waren.

Daarom is de toekenning van deze prijs zo een grote eer. Voor mij, maar ook voor al diegenen zonder wie ik hier vandaag niet zou gestaan hebben. En dus gaat mijn dank vandaag ook naar hen.

Dank aan mijn ouders en het gezin waar ik opgroeide en waar we de grote waarden uit de beste christelijke en West-Vlaamse traditie mee kregen, met wortels (of noem het roots als je wil) in een groot en solidair familieverband, in verbondenheid met onze streek en met het verleden maar ook in grote vrijheid en met een brede kijk op de wereld.

Dank aan de jezuïeten en leraren van het Sint-Jan-Berchmanscollege te Brussel, waar ik van het eerste leerjaar tot en met de retorica schoolliep. Ik behoor nog net tot de generatie die ging slapen met de Vlaamse Filmpjes en de Historische verhalen

uitgegeven in Averbode. En op zaterdagvoormiddag, het laatste lesuur: zangles met het liedboek "singhet en de weset vro".

Maar de vorming gebeurde nog meer in de klassieke humaniora. Ik kreeg er onder andere les van de Tieltenaar, Pater Leo Vandekerckhove, broer van Michiel Vandekerckhove, medestichter van de na-oorlogse CVP, en later voorzitter van de de Kortrijkse rechtbank van koophandel.

Onnodig U te zeggen dat de Vlaamse idealen, die we van thuis al meekregen, op het college nog aangescherpt werden. Het klinkt nu elitair en oubollig, maar meer dan eens kregen we op college te horen dat we geroepen waren om later verantwoordelijkheid op te nemen en dat we ons daarbij door onze waarden en idealen moesten laten leiden.

Dank ook natuurlijk aan mijn eigen gezin, in de eerste plaats mijn lieve echtgenote Trees. Zij deelt dezelfde West-Vlaamse roots. Haar vader – hier aanwezig – studeerde aan het Heilig Hartcollege te Waregem en kreeg er les van niemand minder dan ... André Demedts.

In ons gezin trachten Trees en ik aan onze vier kinderen diezelfde waarden door te geven die we van thuis uit en van vorige generaties hebben meegekregen en die – ik ben er zeker van – één van Vlaanderens grootste troeven vormen. Dit zijn ze, met een citaat van André Demedts : "werkzaamheid en wilskracht, rechtvaardigheid en eerlijkheid, trouw en verantwoordelijkheid waren de deugden die ik niet prijs mocht geven...".

Ik wil ook enkele personaliteiten danken, die een belangrijke invloed op mijn engagement hebben uitgeoefend en die altijd paraat stonden om de splitsingseis te steunen : wijlen Aloïs Gerlo, Anton Van Wilderode, Max Wildiers, Adriaan Verhulst en Michiel Vandekerckhove, maar ook Manu Ruys, Eric Suy, , mijn vriend Robert Senelle, die hier aanwezig en nog elke dag paraat staat.

Natuurlijk ook mijn dank aan al de vrienden van het Halle-Vilvoorde Komitee en van de Vlaamse Volksbeweging. En ook de Marnixring wil ik hier graag vernoemen : wij ontvangen heel veel steun van de Marnixring, zowel nationaal als van talrijke afdelingen als van individuele leden.

Vooraf ook dank aan onze burgemeesters. De inzet van het Halle-Vilvoorde Komitee mag dan wel groot geweest zijn, de actie voor de splitsing van de kieskring heeft haar volle ontplooiing gekregen nadat en doordat de burgemeesters van Halle-Vilvoorde hun politieke schouders onder de actie hebben gezet.

Met fierheid kunnen we zeggen dat alle Vlaamse burgemeesters van Halle-Vilvoorde hun medewerking hebben verleend. Maar de vijf burgemeesters-rebellen van Vlaams-Brabant, en hun colleges, verdienen een extra vermelding : Lieve Vanlinthout van Sint-Pieters-Leeuw, Willy De Waele van Lennik, Dirk Brankaer van Overijse, Michel Doomst van Gooik en Leo Peeters, van Kapelle-op-den-Bos.

Hun vastberaden samenwerking over de partijgrenzen heen, mag model staan voor alle Vlaamse politici en partijen. Het mag trouwens als een merkwaardig unicum vermeld worden dat zij, vertegenwoordigd door Leo Peeters, door het weekblad

Knack werden geselecteerd als één van de tien Genomineerden, waaruit de lezers de persoonlijkheid van het jaar 2004 mogen kiezen. Dat is al een hele prestatie op zich (tussen haakjes via internet kan u nog stemmen tot vanavond 24 u).

Onze vijf burgemeesters nemen weer het voortouw en hebben vorige woensdag al aangekondigd dat ze enkel willen meewerken aan de viering België 175-25 op voorwaarde dat de kieskring en het gerechtelijk arrondissement gesplitst zijn.

En waarom zou deze Guldensporenstad niet haar solidariteit met onze gemeenten betuigen door als eerste stad in Vlaanderen een zelfde beslissing te nemen ?

Ook de dienstweigeraars kan ik niet genoeg danken.

Bij de verkiezingen van 2003 waren ze met twintig. Bij de jongste verkiezingen van juni 2004 waren ze al met 56, waarvan de helft uit Halle-Vilvoorde.

Door kordaat te weigeren te zetelen als voorzitter of bijzitter in een stembureau of in een telbureau, stellen zij zich aan gerechtelijke vervolging bloot om eindelijk die ongrondwettige kieskring te breken. Zij verdienen alle lof en dank voor hun moedige houding.

Ik kan u trouwens vandaag meedelen dat er een nieuw proces op komst is : één van de dienstweigeraars bij de jongste verkiezingen is gedagvaard voor de correctionele rechtbank op 9 december a.s. Toeval of niet: te Gent, waar bij de vorige verkiezingen de echtgenote van VVB voorzitter Guido Moons wegens dienstweigering werd veroordeeld. Maar de eerlijkheid gebiedt me te zeggen dat de zgn West-Vlaamse Kamer van datzelfde Hof van Beroep een andere dienstweigeraar vrijsprak. De tussenstand is dus : 1-1. Maar we gaan natuurlijk voor de overwinning.

Mijn laatste dank en hulde komt toe aan de vele duizenden Vlaamse militanten en gewone burgers, die er telkens weer opnieuw zijn, zoals laatst nog op 9 mei op de succesvolle betoging in Halle.

Maar terug naar onze burgemeesters. Burgemeesters, het blijft uw historische verdienste dat u de grote politiek heeft gedwongen de splitsing van BHV vooraan op de agenda te zetten en een akkoord te sluiten om de kieskring "onverwijd" te splitsen.

Zaak is nu ervoor te zorgen dat de splitsing er komt zonder nieuwe Vlaamse toegevingen, en onverwijd, zoals de Vlaamse partijen het ons beloofd hebben. Belofte maakt schuld. Zoals Marc Deweerdt het schreef in De Tijd van 16 oktober jl : " Het is de logica zelf dat het territorialiteitsbeginsel wordt doorgetrokken in de verkiezingsorganisatie, zoals het moet worden doorgetrokken in de gerechtelijke organisatie. Daar hoeft Vlaanderen geen prijs voor te betalen."

Burgemeesters, hou vol, laat niet toe dat "onverwijd" verwatert tot "later", u weet dat de bevolking vierkant achter u staat en dat zij geen toegevingen zal aanvaarden.

Dames en Heren, 54 jaar geleden beëindigde Michiel Vandekerckhove zijn belangrijkste politieke toespraak, nl. deze als voorzitter van de onderzoekscommissie over het falen van de CVP in de Koningskwestie, met de beroemd geworden uitspraak "België is gebouwd op het geduld van de Vlamingen".

Vandaag is het niet anders. Jaar na jaar nemen de transfers naar Wallonië en Brussel toe. Ze bedragen nu al - zonder intresten en volgens voorzichtige berekeningen - meer dan 6,6 miljard Euro per jaar. Herinnert u zich nog het gevecht van Margaret Thatcher tegen de Europese Unie onder het motto "I want my money back" ? Het ging toen voor het grote Engeland met meer dan 60 miljoen inwoners over 4 miljard Euro per jaar. Ze heeft haar gevecht gewonnen.

De welvaart die Vlaanderen dank zij hard werken heeft kunnen opbouwen is niet zonder meer gegarandeerd voor de toekomst. De uitzichtloze geldstroom naar Wallonië en Brussel verzwakt Vlaanderen boven mate. De grote maatschappelijke uitdagingen zijn gekend en in Vlaanderen is de wil aanwezig om het beleid bij te sturen. Het federale België antwoordt doorgaans "non".

Het besef groeit nu ook bij de brede massa zienderogen dat het Belgische niveau de verdere Vlaamse ontplooiing in de weg staat. Het federale niveau en de federale regering komen in Vlaanderen meer en meer over als anti-Vlaams. Ook de leiding van de nog steeds Belgische syndicaten en ziekenfondsen gaat op onbegrijpelijke wijze in tegen de Vlaamse consensus, zoals die in het Vlaams Parlement met overgrote meerderheid werd goedgekeurd. Syndicaten en mutualiteiten werpen zich op als conservatieve krachten die het zonlicht ontkennen.

Want er is maar één uitweg : meer Vlaamse autonomie. Veel meer zelfs.

Het Vlaams parlement beseft het, maar staat machteloos. De Vlaamse partijen beseffen het, maar spreken, met twee monden.

De Vlaamse bevolking kijkt ernaar en begrijpt zijn leiders niet. De ene dag (meestal is dat dan voor de verkiezingen) klagen ze mee de Belgische wantoestanden aan en de volgende dag zitten ze vrolijk federaal mee te fluiten. Maar het is fluiten in het donker. Ze verliezen hun geloofwaardigheid.

Er is een onderhuidse regimecrisis bezig. Het federale België verliest zienderogen legitimiteit. Halve oplossingen helpen niet meer.

Daarom doe ik hier een oproep aan onze Vlaamse partijen en hun voorzitters : volg het voorbeeld van onze burgemeesters, sla de handen in elkaar. Werk samen om uw resoluties en stoere Vlaamse verklaringen om te zetten in daden. Het is uw plicht om, over de partijgrenzen heen, solidair voor de belangen van onze gemeenschap op te komen en zich door niets of niemand te laten afschrikken.

Luc Deconinck
Kortrijk, 28 november 2004